

Epistola către Evrei (4) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 4

Cuprinsul

Hristos – mai mare decât Iosua.....	1
Odihna la care duce călătoria prin pustiu (Evrei 4.1-11)	1
Purtarea de grijă întreită a lui Dumnezeu, pentru a ne ajuta să ajungem la această odihnă (Evrei 4.12-16)	4

Hristos – mai mare decât Iosua

În capitolul al patrulea, scriitorul prezintă un nou contrast: el îl compară pe Iosua, marele conducător militar din istoria lui Israel, cu Hristos, marele nostru conducător spiritual. Iosua a dus pe copiii lui Israel la odihna promisă lor în Canaan, care era o moștenire pământească și temporară. Astfel, ei ar fi putut să o piardă din nou, ceea ce, cu regret, s-a și întâmplat câțiva ani mai târziu. Hristos, însă, îi duce pe credincioși în odihna eternă a lui Dumnezeu. Aceasta nu este materială, ci spirituală și nu poate fi pierdută niciodată. Contrastul este de nedescris și Îl face pe Hristos să se ridice cu mult deasupra lui Iosua.

Odihna la care duce călătoria prin pustiu (Evrei 4.1-11)

Versetul 1

După ce scriitorul a încheiat intercalarea de la sfârșitul capitolului 3, revine la cuvintele de avertizare cu privire la pericolele apostaziei. El le spune, că ei ar trebui să se „teamă”, ca nu cumva cuiva să-i lipsească credința și să rămână în urmă pe calea către „odihna” lui Dumnezeu. Aceasta arată că pentru unii exista cu adevărat pericolul de a nu atinge acest țel divin și de a se pierde pentru totdeauna.

Evrei 4.1: Deci, rămânând o promisiune de a intra în odihna Lui, să ne temem ca nu cumva cineva dintre voi să pară că a rămas în urmă.

„Odihna” lui Dumnezeu, despre care se vorbește în acest capitol, este ceva viitor. Nu este o inscripție funerară. De asemenea, nu este o odihnă prezentă, pe care Domnul o dă celor care sunt sub povara respectării Legii (Matei 11.28,29). Nu este vorba nici de odihna din sufletele noastre, pentru că știm că Domnul are sub control toate circumstanțele vieții noastre (2 Tesaloniceni 1.7; Isaia 26.3). Nici nu este vorba aici de o odihnă pentru trupurile noastre, obosite după o slujire obositoare pentru Domnul (Marcu 6.31). După cum am spus, este o stare viitoare, pe care sfinții o vor atinge în Împărăția de o mie de ani. J.N. Darby spune:

În Evrei 4, odihna lui Dumnezeu a fost lăsată nedeterminată în caracterul ei, pentru a cuprinde atât partea cerească, cât și cea pământească a domniei de o mie de ani a Domnului nostru.¹

¹ J.N. Darby, *Betrachtungen über Hebräer, Synopsis*.

Capitolul 4

Odihna lui Dumnezeu va conduce în cele din urmă la starea eternă. W. Scott spune:

În Evrei 3 și 4 se vorbește despre odihna lui Dumnezeu; și aceasta va deveni realitate deplină numai în starea eternă.²

Versetul 2

Evrei 4.2: Pentru că, în adevăr, nouă ni s-a adus vestea bună ca și lor; dar lor, cuvântul pe care l-au auzit nu le-a folosit, negăsind credință în cei care au auzit.

Când se spune aici că „în adevăr, nouă ni s-a adus vestea bună ca și lor”, se înțelege că noi am fost destinatarii veștii bune a lui Dumnezeu, așa cum copiii lui Israel au fost destinatarii unei vești bune în trecut. Dar asta nu înseamnă că amândoi au primit aceeași veste. Noi am primit Evanghelia harului lui Dumnezeu, care a fost vestită abia după împlinirea răscumpărării (Faptele apostolilor 20.24). Vestea bună, pe care Israel a primit-o în pustiu, era cuvântul pe care iscoadele l-au adus poporului la Cades cu privire la țara Canaan (Numeri 13.26,27; Deuteronomul 1.25). Pericolul, pe care scriitorul încearcă să-l evidențieze aici, este următorul: „Relatarea”, pe care Israel a primit-o în ziua ispitei, „n-a găsit credință” și, prin urmare, nu le-a fost de niciun folos. La fel se poate întâmpla și cu Evanghelia, pe care am auzit-o noi.

Versetul 3

Evrei 4.3: Pentru că noi, cei care am crezut, intrăm în odihnă, după cum a spus: „Așa am jurat în mânia Mea: «Nu vor intra în odihna Mea!»”, deși lucrările erau împlinite de la întemeierea lumii.

Credinciosul și numai credinciosul va intra în odihna lui Dumnezeu. Scriitorul deduce aceasta din Psalmul 95. Dacă cei care nu cred nu vor intra în odihnă, atunci numai cei care cred vor atinge acest țel; aceasta este concluzia sa. După F.B. Hole, formularea din citat este o expresie uzuală în limba ebraică.

Versetele 4-10

Evrei 4.4-10: Pentru că a spus undeva, despre a șaptea zi, astfel: „Și Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Sale”. Și din nou în acest loc: „Nu vor intra în odihna Mea!” Deci, fiindcă rămâne ca unii să intre în ea și cei cărora li s-a adus întâi vestea bună n-au intrat din cauza neascultării, El hotărăște din nou o anumită zi, „Astăzi”, spunând în David după atâta timp, după cum s-a spus mai înainte: „Astăzi, dacă veți auzi [auziți] glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” Pentru că, dacă Iosua le-ar fi dat odihna, n-ar fi vorbit după aceea despre o altă zi. Rămâne deci o odihnă de sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Pentru că cine a intrat în odihna Lui, acela s-a și odihnit de lucrările lui, ca Dumnezeu de ale Sale.

În aceste versete, scriitorul dovedește din Scriptură că adevărata odihnă a lui Dumnezeu va veni abia în viitor. Odihna Canaanului, în care Iosua a condus Israelul, este o prefigurare a odihnei eterne a lui Dumnezeu. El subliniază acest fapt aici, deoarece iudeii credeau că odihna lui Dumnezeu ar fi în Canaan, și nu mergea dincolo de aceasta. El spune: „Lucrările erau împlinite de la întemeierea lumii. Pentru că a spus undeva, despre a șaptea zi, astfel: «Și Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Sale»” (Evrei 4.3,4). Această citare din Geneza 2.2 este adusă

² W. Scott, *Betrachtung der Offenbarung Jesu Christi*, Neustadt/Weinstraße (Ernst Paulus) 2004, pag. 576.

Capitolul 4

pentru a arăta că Dumnezeu avea deja la începutul creației o odihnă definitivă înaintea Lui. Din aceasta învățăm că această odihnă este caracterizată de două lucruri: pe de o parte, mulțumirea Lui pentru lucrarea Sa împlinită și, pe de altă parte, încheierea lucrării Sale. J.N. Darby a spus că, prin căderea omului în păcat, există acum o stare în care „sfințenia nu se poate odihni unde este păcatul, și dragostea nu se poate odihni unde este suferința”. Deoarece Dumnezeu nu Se poate odihni decât în ceea ce satisface dragostea și sfințenia Sa, este clar că El nu a intrat încă în odihna Sa. Deci, mai rămâne o odihnă, care va fi atinsă în starea eternă, când Dumnezeu va termina toate lucrările Sale (Apocalipsa 21.6: „S-a împlinit”). Până atunci, El nu poate fi satisfăcut, atâta timp cât păcatul există în lume. Și de când acesta a venit în lume, El lucrează spre scopul și finalul Său divin (compară cu Ioan 5.17).

Versetele 5,6

Evrei 4.5,6: Și din nou în acest loc: „Nu vor intra în odihna Mea!” Deci, fiindcă rămâne ca unii să intre în ea și cei cărora li s-a adus întâi vestea bună n-au intrat din cauza neascultării, ...

Scriitorul se referă din nou la Psalmul 95. El spune: „Și din nou în acest loc: «Nu vor intra în odihna Mea!»”. După cum s-a menționat, este vorba aici de o expresie ebraică, care se referă la citatul propriu-zis din Psalmul 95. Accentul este pus aici pe cuvântul „vor”, care indică viitorul. Aceasta arată că odihna finală a lui Dumnezeu încă nu a venit.

Versetele 7-10

Evrei 4.7-10: ... El hotărăște din nou o anumită zi, „Astăzi”, spunând în David după atâta timp, după cum s-a spus mai înainte: „Astăzi, dacă veți auzi [auziți] glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” Pentru că, dacă Iosua le-ar fi dat odihna, n-ar fi vorbit după aceea despre o altă zi. Rămâne deci o odihnă de sabbat pentru poporul lui Dumnezeu. Pentru că cine a intrat în odihna Lui, acela s-a și odihnit de lucrările lui, ca Dumnezeu de ale Sale.

Scriitorul face din nou referire la Psalmul 95; de data aceasta, el subliniază că David a scris psalmul la mult timp după intrarea lui Israel în țara Canaan. În psalm, David vorbește despre oamenii care erau în pericol de a nu intra în odihna lui Dumnezeu (Psalmul 95.11). La ce odihnă se referă el aici, dacă Israel ajunsese deja la odihnă cu sute de ani înainte, prin mâna lui Iosua? Argumentul scriitorului este următorul: dacă Iosua i-ar fi adus la odihnă, de ce ar mai vorbi David despre o altă zi de odihnă? (În greacă, precum și în unele traduceri, cum ar fi Biblia King James în engleză, aici apare chiar „Isus” – cuvântul grecesc pentru „Iosua”). Concluzia lui este: „rămâne deci o odihnă de sabbat pentru poporul lui Dumnezeu”, care se află încă în viitor. În versetul 10, el le reamintește încă o dată evreilor că marea caracteristică a acestei odihne este încetarea completă a oricărei munci. Cine intră în ea, se va odihni etern cu Dumnezeu.

Versetul 11

Evrei 4.11: Să ne străduim deci să intrăm în odihna aceea, pentru ca nimeni să nu cadă după același exemplu de neascultare.

Deoarece această odihnă viitoare există cu siguranță, scriitorul îi îndeamnă pe evrei să se străduiască „să intre în odihna aceea, pentru ca nimeni să nu cadă după același exemplu de neascultare”. Ei trebuiau să fie siguri că credința lor era autentică, și să se dovedească în aceasta, continuând să rămână pe calea cea bună. Expresia „să ne străduim” apare în greacă la timpul aorist și înseamnă că ar trebui să fie o decizie luată o dată pentru totdeauna, de a persevera cu stăruință pe calea cea bună.

Capitolul 4

În capitolele 3 și 4, el menționează trei odihne:

- *odihna creației* – distrusă de păcat
- *odihna Canaanului* – pierdută din cauza necredinței
- *odihna eternă* – asigurată credincioșilor

Purtarea de grijă întreită a lui Dumnezeu, pentru a ne ajuta să ajungem la această odihnă (Evrei 4.12-16)

Scriitorul continuă și vorbește despre purtarea de grijă anticipată a lui Dumnezeu, pe care El a pregătit-o pentru noi, ca să nu pierdem odihna Lui. El menționează trei lucruri mari:

Versetele 12,13

Cuvântul lui Dumnezeu

Evrei 4.12,13: Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii. Și nici o făptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.

În primul rând este „Cuvântul lui Dumnezeu”. El este de folos oricărei persoane care îl păstrează într-o „inimă curată și bună” (Luca 8.15). În acest pasaj, Cuvântul lui Dumnezeu este menționat în legătură cu corectarea care, dacă este luată la inimă, ne ajută să fim păstrați pe calea pustiului. W. Kelly spune:

Cuvântul lui Dumnezeu este corectarea necesară, așa cum vedem aici.³

În acest context, scriitorul menționează în continuare însușirile deosebite ale Cuvântului:

1. Cuvântul lui Dumnezeu este „viu”, adică viu spiritual. Când este aplicat de Duhul lui Dumnezeu, dă viață și lumină sufletului (Ioan 6.63; Psalmul 19.8; 119.130).
2. Cuvântul lui Dumnezeu este „lucrător”. Nimic nu poate sta în calea lucrării Sale; El va îndeplini ceea ce Dumnezeu Îl trimite să facă (Isaia 55.11). Niciun om sau diavol nu Îl poate opri.
3. Cuvântul lui Dumnezeu este „mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri”. Oricine Îl folosește descoperă că are o dublă aplicare. Chestiunile morale și spirituale, pe care le tratează, se adresează atât altora, cât și nouă înșine; astfel, El taie în ambele sensuri.
4. Cuvântul lui Dumnezeu este „pătrunzător”. Dacă îi permitem să ne cerceteze (Psalmul 139.23,24), El va pătrunde în cele mai adânci părți ale ființei noastre și va separa sufletul din noi de duh. (Scriitorul vorbește despre „încheieturi” și „măduvă” în sens figurat, pentru a arăta că aici este vorba cu adevărat despre părțile cele mai intime ale ființei noastre.) El cunoaște și dezvăluie, arătându-ne astfel motivele adânc înrădăcinate ale inimilor noastre, pe care altfel nu le-am observa. Astfel învățăm că „sufletul și duhul” sunt strâns legate între ele și greu de distins. De aceea, mulți sunt conduși de sentimentele sufletului lor și cred că este ceva spiritual. Am putea, de exemplu, să ne gândim să facem un anumit pas în viață, crezând că această decizie se bazează pe motive pur spirituale. Dar dacă aplicăm un

³ W. Kelly, *The Epistle to the Hebrews*, pag. 73.

principiu din Cuvântul lui Dumnezeu, acesta scoate la iveală că un astfel de pas provine de fapt din motive naturale și trupești și nu este deloc spiritual.

5. În cele din urmă, Cuvântul lui Dumnezeu este „în stare să judece gândurile și intențiile inimii”. Cuvântul grecesc pentru „în stare să judece” poate fi tradus și prin „judecător”, cum este cazul în traducerea lui W. Kelly. Cuvântul nu numai că scoate la lumină răul ascuns în inimile noastre, ci îl și condamnă! Din cuvântul grecesc folosit aici provine cuvântul nostru german „Kritiker” (critic). În ignoranța lor, oamenii îndrăznesc să critice Cuvântul sfânt și infailibil al lui Dumnezeu, în timp ce ei înșiși ar trebui să fie subiectul criticii. Cuvântul lui Dumnezeu ne judecă pe noi, nu invers.

Scriitorul continuă și spune: „Și nici o făptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face” (Evrei 4.13). El arată astfel că, dacă permitem Cuvântului lui Dumnezeu să ne cerceteze și să ne judece, învățăm în același timp din ce în ce mai mult cu cine avem de-a face – și anume cu Dumnezeu Însuși. Orice persoană sinceră va ocupa atunci partea lui Dumnezeu împotriva răului din inimile noastre și va judeca tot ceea ce nu se potrivește cu sfințenia lui Dumnezeu. Răul, care ar face cu siguranță credincioșii să „deraijeze” dacă nu ar fi oprit, este astfel înăbușit din fașă. Prin urmare, putem evita un număr mare de capcane, care ne-ar abate cu siguranță de la calea cea dreaptă, dacă nu ar fi descoperite și judecate. Acest exercițiu poate fi dureros și umilitor, dar acesta este modul în care Dumnezeu ne păzește. Ne arată că inimile noastre sunt extrem de înșelătoare și nedemne de încredere (Ieremia 17.9; Proverbe 28.26). Această judecată de sine ne aduce în starea potrivită pentru a beneficia de următoarea măsură de precauție, pe care Dumnezeu ne-a dat-o.

Versetul 14

Preoția lui Hristos

Evrei 4.14: Având deci un mare preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea noastră.

A doua măsură de precauție a lui Dumnezeu, pentru a ne păstra pe calea cea dreaptă, este preoția lui Hristos. Scriitorul Îl numește pe Domnul Isus Hristos „mare preot însemnat” [= mare preot mare]. Niciunul dintre numeroșii mari preoți din istoria lui Israel nu a fost vreodată numit mare. Acest lucru Îl deosebește pe Hristos de toți ceilalți. El „a străbătut cerurile”, pentru a-Și îndeplini slujba preoțească în imediata apropiere a lui Dumnezeu, în Sfânta sfintelor de sus (Evrei 8.1,2; 9.24). Și acest fapt Îl deosebește de preoții din Vechiul Testament, pentru că niciun preot din acea ordine nu a intrat vreodată în cer pentru a sluji acolo! Aaron intra o dată pe an prin curtea cortului și prin sfântul loc, în Sfânta sfintelor. Dar cortul, în care slujea, era doar o imagine a adevăratului Locaș sfânt, în care a intrat Hristos ca Mare Preot al nostru și în care rămâne (Evrei 8.5).

Prin folosirea numelui pământesc al Domnului nostru, „Isus”, scriitorul subliniază că El este un Om adevărat, care știe ce înseamnă să trăiești în această lume. Din această cauză, El ne este foarte apropiat în circumstanțele noastre de oameni care trăiesc pe pământ. Domnul este numit și „Fiul lui Dumnezeu”. Aceasta subliniază Dumnezeirea Lui și înseamnă că El are toate însușirile Dumnezeiești. Aceste două nume ale Domnului ne arată că El este atât Om, cât și Dumnezeu, și Îi dau dreptul să fie Marele nostru Preot. Așadar, nu avem pe nimeni altul, decât pe Dumnezeu Însuși (în persoana Fiului) ca Mare Preot al nostru! Având o astfel de Persoană în cer, care mijlocește pentru noi (Romani 8:34) și ne ajută în călătoria noastră pământească (Evrei 2.18), suntem acum încurajați să „ținem cu tărie mărturisirea noastră”. După cum am menționat, perseverența pe calea

Capitolul 4

cea dreaptă este cel mai mare semn al autenticității noastre. „Mărturisirea” noastră nu înseamnă doar că Îl mărturisim pe Isus ca Mântuitor al nostru; este mărturisirea întregii noastre chemări cerești (Evrei 3.1). Aceasta nu trebuie schimbată pentru religia pământească, așa cum au fost ispitiți să facă evreii.

Versetul 15

Evrei 4.15: Pentru că nu avem un mare preot care să nu aibă parte cu noi în slăbiciunile noastre, ci unul ispitit în toate în același fel, în afară de păcat.

Acest fapt ne arată că Hristos poate să ne înțeleagă pe deplin, pentru că El este un Om care a trăit în această lume și a fost supus la fel de multe încercări ca și noi. Scriitorul menționează două tipuri de încercări, pe care le întâlnim pe calea către odihna eternă: slăbiciunile și ispitele. J.N. Darby confirmă aceasta și spune:

„Ispitele și slăbiciunile nu sunt același lucru”.⁴

Diferența este că:

1. Slăbiciunile au legătură cu trupul nostru fizic.
2. Ispitele afectează duhul și sufletul nostru.

Slăbiciunile sunt boli sau alte provocări legate de trupul nostru; rezultatul a ceea ce păcatul a făcut în întreaga creație (Luca 13.11,12; Ioan 5.5; Romani 8.26; 2 Corinteni 12.5,9; 1 Timotei 5.23 etc.). Domnul nu avea slăbiciuni, pentru că trupul Lui era sfânt și nu era sub influența efectelor păcătoase ale păcatului (Luca 1.35). Așadar, El nu a fost niciodată bolnav. Darby a spus:

„Spre deosebire de preoți, Hristos nu era afectat de slăbiciune.”⁵

Unii cred în mod eronat că slăbiciunile sunt nevoi umane, cum ar fi foamea, setea sau oboseala etc.; Domnul avea, desigur, aceste nevoi (Ioan 4.6; 7.31-33). Dar acestea nu sunt slăbiciuni. W. Kelly spune:

În rândul teologilor și al adepților lor predomină opinia că Însuși Domnul lăudat era afectat de slăbiciuni. Ce verset din Scriptură justifică o astfel de afirmație? Numesc ei slăbiciuni faptul că oamenii de pe acest pământ mănâncă, beau, dorm sau simt lipsa acestor lucruri? ... Nimeni nu ar trebui să atribuie lui Hristos ceva ce Scriptura însăși nu face.⁶

Chiar dacă Domnul Însuși nu a avut slăbiciuni, El poate totuși să aibă milă de noi în slăbiciunile noastre (compară cu Matei 8.17). Aceasta ne arată că El nu a trebuit să experimenteze El Însuși boala, pentru a putea să simtă compasiune pentru noi, când suntem bolnavi. El simte cu noi și se folosește pe Sine ca Mare Preot al nostru în ceea ce privește slăbiciunile noastre. Dar să clarificăm acest lucru: slăbiciunile nu sunt păcate. Domnul nu va compătimi niciodată păcatele noastre; El este întristat de noi când permitem păcatul în viața noastră, dar niciodată nu va avea milă de păcatele noastre.

⁴ J.N. Darby, *Collected Writings*, vol. 23, pag. 291.

⁵ J.N. Darby, *Notes and Jottings*, pag. 256.

⁶ W. Kelly, *Christ Tempted and Sympathizing*, pag. 45–46.

Capitolul 4

Iar ispitele sunt lucruri precum: calomnia; oprimarea și respingerea; problemele din viață care ne apasă spiritul și provoacă suferință și descurajare (1 Corinteni 10.13; Iacov 1.2,12; 1 Petru 1.6). Cu siguranță, Domnul a fost ispitit de aceste tipuri de încercări. Da, El a fost ispitit cu fiecare încercare cu care poate fi ispitit un om drept – așa cum spune scriitorul: „El a fost ispitit în toate în același fel”. Pentru că El Însuși a experimentat ispitele, El poate avea milă de noi când suntem ispitiți.

În legătură cu ispitele, prin care a trecut Domnul, scriitorul adaugă totuși o diferență: „în afară de păcat”, sau, așa cum se spune în traducerea engleză Darby: „cu excepția păcatului”. Astfel, el arată că există două tipuri de ispite, la care pot fi supuși oamenii, la care Domnul nu a luat parte. Aceste două tipuri de ispite sunt:

1. Ispitele și încercările exterioare, în care credința și perseverența cuiva sunt puse la încercare. Prin acestea, vrăjmașul încearcă să ne abată de la chemarea noastră cerească. Toate acestea sunt ispite sfinte (Iacov 1.2-12).
2. Ispitele interioare, a căror cauză se află în natura noastră păcătoasă. Toate acestea sunt ispite nesfinte (Iacov 1.13-16).

Când scriitorul adaugă „cu excepția păcatului” în legătură cu ispitele Domnului, el dorește să sublinieze că Domnul a experimentat doar prima categorie de ispite exterioare. El nu a experimentat a doua categorie de ispite păcătoase, deoarece nu avea o natură păcătoasă (1 Ioan 3.5). [...] Desigur, El nu a păcătuit (1 Petru 2.22), dar aceasta nu este esența acestui verset. După cum am menționat, ar trebui tradus (conform traducerii Darby) „cu excepția păcatului”. Aceasta înseamnă că ispitele, pe care El le-a îndurat, nu aparțineau tipului de ispită asociată cu natura păcătoasă. După cum am constatat, aceasta are legătură cu faptul că El nu avea natură păcătoasă.

J.N. Darby spune:

Există două tipuri de ispite: din exterior, toate dificultățile vieții creștine; Hristos a trecut prin ele și a îndurat mai mult decât noi toți. Celălalt tip de ispită este însă atunci când un om este atras și ispitit de propria lui poftă. Hristos, desigur, nu a fost niciodată ispitit în acest fel.⁷

Slăbiciunile din duhul, sufletul sau trupul nostru nu sunt în sine păcat (Matei 26.41); însă, dacă permitem ca acestea să ne conducă într-o stare sufletească proastă, ele pot declanșa păcatul în viața noastră, iar satan va încerca să profite de slăbiciunea noastră și să ne abată de la calea cea bună. De aceea este important să trecem prin ispită cu o atitudine corectă (Iacov 1.2). De aceea avem un Mare Preot care poate avea milă de noi în ispitele noastre sfinte, dar nu va avea milă de păcatele noastre.

Versetul 16

Tronul harului

A treia măsură de precauție a lui Dumnezeu pentru călătoria noastră prin pustiu este tronul harului.

Evrei 4.16: Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit.

⁷ J.N. Darby, *Notes and Jottings*, pag. 6.

Capitolul 4

Știind că avem un Mare Preot mare în cer, care mijlocește pentru noi, suntem încurajați să aducem toate situațiile și problemele vieții noastre în rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Datorită răscumpărării împlinite de Hristos, care S-a înălțat în prezența lui Dumnezeu ca Mare Preot al nostru, accesul nostru este mult mai mare decât orice au cunoscut preoții din iudaism. Suntem încurajați să venim „cu îndrăzneală” în prezența lui Dumnezeu cu cererile noastre. Este ceva ce preoții din legământul Legii nu cunoșteau. Ei intrau o dată pe an în Sfânta Sfintelor cu sânge și o făceau cu teamă. Mai mult decât atât: ei intrau în prezența lui Dumnezeu pentru a îndepărta judecata Lui; noi intrăm în prezența Lui pentru a primi buna-plăcere a lui Dumnezeu! Aceste contraste sunt semnificative.

Când ne apropiem de Dumnezeu cu rugăciunile noastre, trebuie să fim conștienți că poate nu avem întotdeauna gândurile lui Dumnezeu cu privire la ceea ce cerem. Prin urmare, este posibil ca El să nu poată răspunde la unele dintre cererile noastre. La aceasta se referă cuvintele „îndurare” și „har”:

- „Îndurarea” este eliberarea și ajutorul care ne sunt acordate în legătură cu o încercare, prin faptul că suntem scoși din aceste circumstanțe dificile prin mâna bună a lui Dumnezeu.
- „Harul” este sprijinul care ne este acordat într-o încercare din care Dumnezeu nu dorește să ne scoată.

Să presupunem că suntem într-o încercare grea și ne rugăm să fim eliberați din ea. Și pentru că am cerut ceva care este conform voinței Lui (1 Ioan 5.14), El ne eliberează din această încercare – și noi suntem, desigur, recunoscători pentru asta. Prin urmare, primim „îndurare” în legătură cu încercarea. Într-o altă situație, am putea cere ca o anumită încercare să ne fie luată, dar de data aceasta s-ar putea să nu fie voia lui Dumnezeu. În acest caz, El nu ne va scoate din situație, ci mai degrabă ne va da „har” „ajutor la timp”, prin care vom fi păziți în situația respectivă. Așadar, îndurarea înseamnă că Dumnezeu ne scoate dintr-o încercare; iar când ne dă har, înseamnă că ne ajută să trecem prin încercare.

În Faptele apostolilor 12, există un eveniment care ilustrează aceste două aspecte. Irod a aruncat doi apostoli ai Domnului (Iacov și Petru) în temniță cu intenția de a-i uide. Iacov a primit harul de a trece prin această încercare și a murit ca martir. Petru, însă, a primit „îndurare” și a fost eliberat din închisoare de îngerul Domnului.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/der-brief-an-die-hebraeer-4-a12153.html>

Tradus din *The Epistle to the Hebrews. The New and Living Way of Approach to God in worship in Christianity*

Christian Truth Publishing 2017